

Arrest

nr. 229 396 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat M.-P. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in. Deze aanvraag resulteert in de beslissing van 12 september 2018 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. De verzoekende partij dient hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep op 11 februari 2019 met arrest nr. 216 580.

Op 11 juli 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : C. G.

voornaam : C. T.

geboortedatum : 08.03.1974

geboorteplaats : Pereira

nationaliteit : Colombia

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/09/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 11/02/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 11/02/2016 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van het beginsel van behoorlijk bestuur “*audi alteram partem*”.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“La loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, en particulier ses articles 1 à 4;

- la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, en particulier ses articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 Le principe général du droit de la défense*

- Les articles 8 et 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH)
- L'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après «la Directive retour »)
- le principe de droit audi alteram partem

Première branche : absence de prise en considération sérieuse de la vie familiale de la requérante

En ce que, la requérante a une vie familiale en Belgique dont la partie adverse est informée étant donné qu'elle habite avec sa sœur, de nationalité belge depuis le début de sa procédure d'asile. Sa sœur et son neveu de nationalité anglaise vivent également en Belgique.

Alors que, la partie adverse est tenue de prendre en considération la situation familiale de la requérante avant toute prise de décision de renvoi conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et l'article 8 CEDH et de motiver de manière adéquate sa décision.

Comme il ressort dossier administratif de la requérante, celle-ci a une vie familiale en Belgique. Elle vit avec sa sœur, qui a la nationalité belge. En outre, la sœur chez qui elle habite a des problèmes médicaux et la présence de la requérante est nécessaire à cette dernière.

La partie adverse était pourtant informée de la situation familiale de la requérante.

Il ne ressort pas de la décision que la partie adverse ait pris au sérieux la vie familiale de la requérante, car la décision attaquée ne fait mention de cette situation. La partie adverse se réfère uniquement au fait qu'elle n'est pas en séjour légal.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

Le Conseil d'Etat a rappelé, dans l'arrêt n°241.534 du 17.5.2018, que «l'article 8 de la Convention ne limite pas les cas d'ingérences éventuelles aux hypothèses où il est ordonné à un étranger de quitter le territoire. Il appartient à l'autorité, sous le contrôle du juge, de vérifier in concreto, dans chaque cas d'espèce, si le refus de séjour s'analyse comme une ingérence dans la vie privée de l'intéressé, en tenant compte de la situation administrative de ce dernier et des éléments de vie privée qu'il invoque à l'appui de sa demande ».

Votre Conseil, à la suite de cet arrêt, a jugé dans l'arrêt n°217.235 du 21.2.2019 que :

« Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte.

3.2.2. En l'espèce, l'examen du dossier administratif révèle que la requérante a été autorisée au séjour pour une durée limitée, en raison de son ancrage local durable, tenant à sa présence ininterrompue sur le territoire du Royaume depuis le 2 juillet 2006, et à l'exercice d'une activité professionnelle. L'existence d'une vie privée dans son chef, pendant près de cinq ans, peut donc être présumée.

Toutefois, ni la motivation de l'acte attaqué, ni l'examen du dossier administratif, ne révèle que la partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de ces éléments ; La violation de l'article 8 de la CEDH est donc établie ».

En ne prenant pas en compte dans sa décision la situation familiale de la requérante, la partie adverse n'a pas tenu compte de cette situation et a violé l'article 8 de la CEDH, l'article 74/13 de la loi du

15/12.1980, ainsi que son obligation de motivation formelle consacrée à l'article 62 de la même loi du 15.12.1980."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing legt feitelijk uit dat het verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen, dat de verzoekende partij op 11 februari 2016 het Rijk binnenkwam zodat haar regelmatig verblijf van negentig dagen is overschreden. Zij verblijft langer in het Rijk dan de bepaalde termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partij meent dat er een schending van deze bepalingen voorhanden is omdat niet is gemotiveerd over haar voorgehouden gezinsleven met haar zus, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM een onderzoeksplicht omvat, maar geen motiveringsplicht. Noch de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch de door verzoekster aangevoerde artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM omvatten een dergelijke motiveringsplicht en vereisen een uitdrukkelijke motivering van de afweging (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Het onderdeel is ongegrond.

Verder laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze artikel 4 van de voormelde wet van 29 juli 1991 geschonden is. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting bevatten van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dit ontbreekt zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing niet te motiveren over de elementen bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en deze niet te onderzoeken.

In eerste instantie merkt de Raad op dat artikel 74/13 geen motiveringsplicht oplegt maar enkel een onderzoek, net zoals artikel 8 van het EVRM.

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat zij een gezinsleven vormt met haar zus, met wie zij samenwoont en die de Belgische nationaliteit heeft. Haar zus en neef, met de Engelse nationaliteit, zouden ook in België wonen. Haar zus zou ziek zijn en zij zou voor haar zorgen. Het gezinsleven zou niet in overweging zijn genomen, wat volgens haar strijdt met artikel 8 van het EVRM, met artikel 74/13

van de Vreemdelingenwet en met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De verwerende partij is op de hoogte van deze gezinssituatie.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten geïnterpreteerd worden. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad moet onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, *quod in casu*, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of te blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van

gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Uit het administratief dossier blijkt dat voor het nemen van de bestreden beslissing een onderzoek geschiedde naar het familieleven van de verzoekende partij (nota evaluatie artikel 74/13 van 11 juli 2019). Er blijkt ook dat de gemachtigde van de bevoegde minister op de hoogte was van het samenwonen van de verzoekende partij met haar zieke zus (zie onder meer beslissing commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2018).

De gemachtigde van de bevoegde minister heeft vastgesteld dat de zus van de verzoekende partij niet behoorde tot het kerngezin van de verzoekende partij. Dit vindt steun in het administratief dossier nu blijkt dat de verzoekende partij een zieke dochter heeft die in Columbia verblijft en al drie keer de verzoekende partij bezocht in België. Waar de verzoekende partij verklaarde in België een relatie te hebben, werden geen bewijzen aangebracht dat deze duurzaam en stabiel is. Trouwens in het middel wordt dit niet geponeerd.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen en tussen broers en zussen die meerderjarig zijn verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

De verwerende partij stelt correct in haar nota met opmerkingen dat geen bewijzen van enige bijzondere afhankelijkheid zijn aangetoond. De medische documenten in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de zus ziek is, tonen niet aan dat de zorgverstrekking aan de zus noodzakelijk is en zoals de verzoekende partij stelt in haar middel zou er ook nog een neef aanwezig zijn. Uit niets blijkt dat deze geen zorgverlening, zo dit noodzakelijk is, kan verstrekken aan de zus van de verzoekende partij. Enige bijzondere afhankelijkheid van de verzoekende partij opzichtsens haar neef of haar zus blijkt niet.

De verwijzing in het middel naar het arrest nr. 241.534 van 17 mei 2018 van de Raad van State en het arrest nr. 217 235 van 21 februari 2019 van de Raad is niet dienstig. Die gezinssituatie ging niet om een relatie tussen zussen.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij de schending van de artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Evenmin wordt de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn aannemelijk gemaakt, daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid ervan.

Deze onderdelen missen grond.

2.4. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 13 van het EVRM en van het beginsel van behoorlijk bestuur "*audi alteram partem*", naast de schending van de rechten van verdediging.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad nagaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Meer bepaald omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De concrete elementen die de verzoekende partij aanbrengt en waarvan zij meent dat ze tot een andere beslissing kon leiden, zijn in essentie de relatie met haar zieke zus. Hoger werd aangetoond dat een bijzondere afhankelijkheid niet blijkt en dat de zus en de neef niet kunnen aanschouwd worden als behorend tot het kerngezin van de verzoekende partij die ook een zieke dochter in Columbia heeft.

Verder wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen van aard om de bestreden beslissing te wijzigen. Dit onderdeel is ongegrond.

Tot slot kan artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoonde. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.5. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN